

О. ХЕНРИ

ПРАСКОВИ

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1993

chitanka.info

Меденият месец беше в разгара си. Жилището — украсено с нов яркочервен килим, завеси с фестони и шест глинени халби с метални капаци, наредени в столовата на полица над дървената облицовка. Младите все още се намираха на седмото небе. Те никога не бяха виждали как „игликата жълтее в тревата край ручея“. Но ако в този период пред погледа им попаднеше такава гледка, сигурно биха видели в нея... е, всичко онова, което поетът очаква да се види освен самата иглика.

Младоженката седеше в люлеещия се стол, опряла нозе на земното кълбо. Беше обвита в розови мечти и в кимоно със същия цвят. Тя се питаше какво ли говорят хората в Гренландия, Тасмания и Белуджистан за брака ѝ с Кид Макгари. Впрочем, това нямаше особено значение. От Лондон до Южния кръст не би се намерил боксьор от полусредна категория, способен да издържи четири часа — не, четири рунда — срещу Кид Макгари. А ето че той ѝ принадлежи вече три седмици; и е достатъчно да го докосне само с кутрето си, за да постигне това, което не се удава на юмруците на най-добрите шампиони.

Когато любим самите ние, думата „любов“ е синоним на себеотрицание и саможертва. Когато иде реч за съседите зад стената, тогава същата дума означава самомнение и нахалство.

Булката кръстоса пантофки и се загледа замислено в палавите купидони, изписани на тавана.

— Скъпи — каза тя с вид на Клеопатра, която изказва желание пред Антоний Рим да ѝ бъде доставен у дома в луксозна опаковка, — скъпи, мисля, че мога да изям една праскова.

Кид Макгари стана и си тури шапката и палтото. Беше сериозен, строен, сантиментален и чевръст младеж.

— Добре — каза той така спокойно, сякаш подписваше условията за мач с шампиона на Англия. — Ей сега ще ти донеса.

— И не се бави — заръча булката. — Иначе ще ми стане скучно без моя непослушко. И гледай да е хубава, добре узряла.

След като се сбoguваха десет пъти, както подобава само при заминаване в далечна чужбина, Кид се озова на улицата.

Тук той се позамисли, и не без основание, защото беше ранна пролет и почти нямаше изгледи по тези студени улици и магазини да се намери този желан и сочен дар на златното лято.

Той се спря на ъгъла пред италианското магазинче за плодове и хвърли презрителен поглед на изложените портокали, увити в тънка хартия, излъсканите червени ябълки и унилите, зажаднели за слънце банани.

— Нямате ли праскови? — попита той съотечественика на Данте, най-влюбения от всички влюбени.

— О, не — въздъхна продавачът. — Може да има след месец. Още рано. Има хубави портокали. Не иска портокали?

Кид не го удостои с отговор и продължи търсенето. Влезе при своя приятел и почитател Джъстъс О'Калахан, съдържател на комбинация от нощно ресторантче, кафене и кегелбан. О'Калахан шеташе из заведението и гледаше да няма пропуски.

— Работата е много бърза, Кал — каза му Кид. — На моята й щукна, че й се яде праскова. Така че ако имаш дори само една, давай я. Пък ако ти се намират в множествено число, толкоз по-добре.

— Заведението е все едно твое — каза О'Калахан. — Но в него няма нито една праскова. Още е рано. Няма да намериш дори в заведенията на Бродуей. Лошо, много лошо. Когато една жена се вторачи в определен плод, не можеш го замени с друг. А и сега е късно, повечето магазини за плодове вече са затворени. Но ако мислиш, че госпожата ще се задоволи с портокали... Току-що получих щайга портокали екстра качество...

— Много съм ти благодарен, Кал. Но условията на мача изискват праскови, още от първия гонг. Ще потърся другаде.

Наближаваше полунощ, когато Кид излезе на един от булевардите в Уест Сайд. Повечето магазини бяха затворени, а в отворените почти му се присмиваха, щом споменеше за праскови.

А някъде там, зад стените на апартамента си младоженката чакаше доверчиво своя задморски пратеник. Нима е възможно шампионът в полусредна да не намери една праскова? Да не прекоси победоносно сезоните, зодиака и алманаха, за да зарадва любимата си със сочни жълти и розови плодове?

По едно време Кид зърна осветена витрина, в която преливаха всички цветове на даровете на природата. Кид хукна с всички сили и свари собственика, когато вече заключваше.

— Праскови? — попита рязко той.

— Е, няма господине. След три-четири седмици, не по-рано. Нямам представа къде може да намерите. Възможно е някъде да има оранжерийни, но не мога да ви кажа точно къде. Може би в един от най-люксоznите хотели, където хората се чудят как да си похарчат парите. Аз мога да ви предложа превъзходни портокали, партидата пристигна днес.

Кид се повъртя на ъгъла, после закрачи решително по тъмната странична уличка към сградата с два зелени фенера пред входа.

— Тук ли е капитанът? — попита той дежурния полицейски сержант.

В същия миг капитанът изникна отвътре с цивилен костюм и с вид на много зает човек.

— Здравей, Кид! — поздрави той боксьора. — Мислех, че си на сватбено пътешествие.

— Вчера се върнах. Вече съм напълно редовен гражданин и дори мисля да се заема с някаква дейност в общината. Какво ще кажеш да нахълтаме тази нощ в заведението на Денвър Дик?

— Позакъснял си — каза капитанът, сучейки мустак.

Денвър е вътре вече два месеца.

— Правилно — каза Кид. — Преди два месеца Рафърти го прогони от Четирисет и трета. И сега той си разиграва коня в твоя район, само че играта му е много по-голяма от всякога. Аз имам стари сметки с него. Искаш ли да те заведе в бърлогата му?

— В моя район! — ахна капитанът. — Сигурен ли си, Кид? Ако е така, правиш ми голяма услуга. Знаеш ли някаква парола? Как ще влезем?

— С чукове — отговори Кид. — Вратите още не са бронирани. Ще ти трябват десет души. Не, за мене там е „вход забранен“. Денвър се опита да ме пречука. Защото мисли, че миналия път аз съм го издал. Това обаче не е вярно. Хайде, побързай, капитане. Аз трябва да се прибера по-скоро вкъщи.

Не минаха десет минути и капитанът с дванайсет полицаи с водачът начело влязоха в тъмната и напълно благопристойна на вид сграда, в която денем се развиваха много и много напълно законни дейности.

— Третия етаж, в дъното — прошепна Кид. — Аз ще ви водя.

Пред вратата, която той им посочи, застанаха двама души с брадви.

— Всичко е тихо — каза със съмнение капитанът. — Сигурен ли си, че не бъркаш.

— Разбивайте! — отсече Кид. — Който бърка, той отговаря.

Брадвите се врязаха с трясък в незащитената врата.

През отвора нахлу ярка светлина. После вратата рухна и участниците в хайката нахълтаха вътре с револвери в ръце.

Просторното помещение беше луксозно, но безвкусно обзаведено, както отговаряше на разбиранията на Денвър Дик, който произхождаше от западните щати. Играеше се на няколко маси. Петдесетината души в залата се втурнаха към изхода с намерение да се изплъзнат от ръцете на полицията. Заработиха полицейските палки. Но повечето от играчите успяха да се измъкнат.

Тази нощ Денвър Дик беше удостоил своята бърлога с личното си присъствие. Той беше между първите, които се хвърлиха срещу неканените гости, разчитайки на численото си превъзходство. Но щом зърна Кид, забрави всичко друго. Тъй като беше тежка категория, той се нахвърли ехидно върху по-лекия си противник и двамата се отърколиха по стълбите вкопчени един в друг. На площадката, където се откъснаха и се изправиха на крака, Кид успя да прибегне до професионалната си тактика, която не можеше да използва в желязната прегръдка на огромния любител на силни усещания, застрашен да изгуби имущество за двеста хиляди долара.

Надвил противника си, Кид хукна нагоре по стълбите и през игралната зала влезе в малко помещение, отделено от нея със сводообразна врата.

Тук имаше дълга маса, подредена с най-скъп порцелан и сребро и отрупана с изискани лакомства, към каквито имат предпочитания рицарите на хазарта. В богатството на тази маса се отразяваха широкият размах и екзотичният вкус на погражданилия се човек от западните щати.

Изпод стигащата до пода покривка на масата се подаваше лачена обувка. Кид я хвана и измъкна на бял свят чернокож мъж с фрак и бяла папионка.

— Ставай! — изкомандва Кид. — Ти ли отговаряш за тази безплатна софра?

— Да, сър, аз. Пак ли ни притиснаха, шефе?

— Така изглежда. Чуй ме добре сега: има ли някъде праскови в тази бърлога? Ако няма, ще трябва да хвърля назъбника.

— Когато играта започна, имаше около три дузини, сър, но господата май ги изядоха всичките. Ако искате, можете да хапнете хубав, сочен портокал. Все ще се намери някой.

— Обърни всичко наопъки — заповяда строго Кид, — но изрови отнякъде поне една праскова. И по-бързо, иначе ще си имаш неприятности. И ако още някой рече да портокалства, ще го размажа.

Изчерпателният обиск на скъпата разточителна трапеза на Денвър Дик даде възможност да се намери една-единствена праскова, избягнала случайно епикурейските челюсти на рицарите на хазарта. Тя влезе мигновено в джоба на Кид и нашият неизтощим фуражир хукна незабавно с наградата си към къщи. Без дори да хвърли поглед към мястото, където полицаите натикваха пленниците си в полицейската камионетка, той отпраши с дълги бързи крачки.

Сега на душата му беше леко. Така рицарите на кръглата маса са се завръщали в Камелот, преминали през много опасности и извършили много подвизи в името на своите прекрасни дами. Като тях, Кид беше получил заповед от своята дама и я беше изпълнил. Вярно, тя беше пожелала само някаква си праскова, но нима не е подвиг да намериш посред нощ една праскова в града, все още скован от февруарската поледица? Тя искаше праскова; тя беше негова жена; и ето, прасковата е в джоба му, стоплена от неговата ръка, която я стиска от страх да не би да я изтърве и загуби.

Пътем Кид се отби в една нощна аптека и каза на очилатия аптекар:

— Вижте какво, драги, бих искал да проверите дали нямам някое счупено ребро. Поступахме се с приятели и аз се отърколих по стълбите — бам, бам, бам.

Аптекарят го прегледа внимателно.

— Всичките ви ребра са здрави — гласеше неговата диагноза, — но тук имате травма, от която може да се съди, че сте паднали от небостъргач, и то не веднъж, а два пъти.

— Няма страшно — каза Кид. — Ще ви помоля само за четка за дрехи.

Булката го чакаше в приятната светлина на лампата под розовия абажур. Не, не са се свършили чудесата на тоз свят. Една само думичка за това, което ѝ се иска — нещо дребно, цвете, нар или... ода, праскова — и съпругът се впуска в нощта, по широкия свят, който не може да му устои, и изпълнява желанието ѝ.

Всъщност сега той стои над креслото ѝ и слага прасковата в ръката ѝ.

— Сладък непослушко! — казва влюбено тя. — Аз праскова ли исках? С много по-голямо удоволствие бих изяла един портокал.

Бъди благословена, булчице!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.